

Paasviering 'Nieuw Leven'

Start van de voorbereiding

Moment: Een week of een paar dagen vóór de Paasviering.

Wat heb je nodig

- Als er geen postbode komt, de startbrief in een enveloppe.
- Rood briefje.
- De brieven voor de groepen in een enveloppe. Bijgevoegd in de bijlage voor de groepen.

Het zou mooi zijn als je onderstaande situatie kunt realiseren.

- Een leerkracht of medewerker verkleed zich als postbode. Denk hierbij bijvoorbeeld aan een fiets met fietstassen en een fietsbel, een shirt of jas van POST-NL of een grote postzak. Een juten zak kan ook zeer geschikt zijn om als postzak te gebruiken.
- De postbode komt op school aan en alle leerlingen zitten samen in de aula/gymzaal.
- De postbode speelt dat hij erg buiten adem is. Hij is immers al op zoveel scholen in Nederland geweest; en er zit nog zoveel post in zijn postzak!
- Naar adem happend, vertelt de postbode wat hij komt doen. Dit is de inhoud van de startbrief. De postbode heeft het rode briefje bij zich en laat het zien.
- Hierna deelt hij de brieven voor de groepen uit.
- Deze brieven worden in de eigen groep voorgelezen.

Als het niet mogelijk is om een postbode ten tonele te voeren, kan de directeur of andere lid van het team een stapel brieven laten zien. Hij/zij leest de startbrief van de postbode voor. Deze heeft hij meegegeven bij het afleveren van de brieven. Het rode briefje zit ook in.

Als het niet mogelijk is om met alle leerlingen samen te starten, kan de postbode de brieven ook in de groepen afleveren.

Tekst van de postbode

Jullie zullen wel denken: wat komt die postbode nou doen? Een postbode hoort toch brieven en pakketjes rond te brengen? Hij hoort ze toch niet zelf open te maken en voor te lezen? Ja, nou, dat is eigenlijk precies wat ik kom doen. Ik kom vandaag alleen, een héél bijzonder poststuk bij jullie brengen!

Vorige week kreeg ik namelijk een hele stapel met enveloppen in een postzak! Niets bijzonders, zou je denken. Maar op deze enveloppen stond helemaal geen adres! Ze waren leeg! Er zat alleen een postzegel op. Zoiets vreemds had ik nog nooit gezien. Waar moest ik ze bezorgen? Ik had geen enkel idee. Maar terwijl ik al die enveloppen zo aan het bekijken was, vond ik plots een klein, rood briefje, tussen al die enveloppen. Weten jullie wat er op stond? Nou, kijk maar... ik heb het meegestuurd.

Nu wordt het rode bijgevoegde briefje voorgelezen (zie hieronder):

Eigenlijk mag het niet. Brieven zonder adres mag ik niet bezorgen. Maar ach, het lijkt wel alsof er iemand hulp nodig heeft. Het is van levensbelang, staat er op het briefje. Dus tja, nu breng ik ze rond; brieven van leven. Voor deze school zijn er ook brieven, voor iedere groep. Jullie kunnen er vast wat mee.

Brief aan alle leerlingen

Lieve kinderen,

Jullie zullen wel denken: wat is er nu aan de hand. We zitten allemaal samen en dan zijn er ineens brieven voor iedere groep? Wat heeft onze postbode nou gedaan? Waar komen die brieven vandaan? Er staat geen adres op en toch brengt de postbode de brieven bij ons? Nou, lieve kinderen, dit is niet zomaar. Dit zijn bijzondere brieven. Brieven van leven.

Vorige week kreeg ik namelijk een hele stapel met enveloppen in een postzak! Niets bijzonders, zou je denken. Maar op deze enveloppen stond dus helemaal geen adres! Ze waren leeg! Er zat alleen een postzegel op. Zoiets vreemds had ik nog nooit gezien. Waar moest ik ze bezorgen? Ik had geen enkel idee. Maar terwijl ik al die enveloppen zo aan het bekijken was, vond ik plots een klein briefje, tussen al die enveloppen. Weten jullie wat er op stond? Nou, kijk maar... ik heb het meegestuurd.

Nu wordt het rode bijgevoegde briefje voorgelezen (zie hieronder):

Eigenlijk mag het niet. Brieven zonder adres mag ik niet bezorgen. Maar ach, het lijkt wel alsof er iemand hulp nodig heeft. Het is van levensbelang, staat er op het briefje. Dus tja, nu breng ik ze rond. Voor alle scholen, brieven van leven. Voor deze school zijn er ook brieven. Voor iedere groep 1. Neem ze mee naar je lokaal en dan kunnen jullie er vast wat mee.

Tot ziens maar weer!
Groeten,

Jullie postbode.

Het rode briefje

Lieve postbode,
Ik heb uw hulp nodig! In deze enveloppen zitten brieven van leven!
Het is van levensbelang dat u ze rondbrengt, op alle scholen in Nederland!
Zou u mij alstublieft willen helpen?

Aan de leerlingen van groep 1 en 2

Hoi allemaal,

Ik ben Fien en ik ben 6 jaar. Ik heb mijn mama gevraagd om deze brief te schrijven, want dat kan ik zelf nog niet zo goed. Ik woon op een boerderij. Een boerderij is een groot huis, waar ik woon samen met papa, mama en mijn broertje Stijn. Maar er wonen ook heel veel dieren. We hebben één hond, Woef, en één kat Pluis. Maar op onze boerderij zijn er ook konijnen, kippen, schapen, varkens, hertjes en koeien. En ik mag Ed, onze ezel, niet vergeten. Die is al heel oud.

Papa en mama zorgen voor de dieren en af en toe mag ik ook helpen. Dan maak ik modder voor de varkens, zodat ze lekker kunnen rollebollen. Of ik ga met papa op de tractor om het gras te maaien, voor de koeien. Maar poep scheppen doe ik liever niet, dat stinkt zo. Papa kan dat wel heel goed.

Onze boerderij wordt steeds een beetje groter. De kippen leggen eieren en dan komen daar weer kuikens uit, die ook weer gaan groeien tot grote kippen. En vorige week zijn er baby-konijntjes geboren. Dat is zo schattig om te zien. Die kleine konijntjes zijn helemaal wollig en zacht. Ze kruipen lekker tegen hun mama aan. Deze week komt er misschien ook een kalfje bij. Want één van onze koeien heeft een hele dikke buik. Papa vertelt dat daar een kalfje inzit en dat het niet lang meer zal duren voordat het geboren zal worden. Ik vind het best spannend. Zo'n klein kalfje lijkt me heel lief om te zien. Ik hoop maar dat ik niet naar school hoef, als het kalfje komt.

Weet je, ik zou graag willen dat alle mensen en kinderen eens zouden zien hoe bijzonder het is als dieren een kindje krijgen. Zo zouden dan kunnen zien hoe mama konijn voor haar kleine konijntjes zorgt, of mama koe voor haar kalfje. Of hoe het is als de kuikentjes uit hun ei kruipen. Dan is er opeens een nieuw leven! Zo mooi om te zien! Daarom heb ik jullie ook geschreven. Of ja, mama dan.

Zijn jullie wel eens op een boerderij geweest? Of op een kinderboerderij? Het is zo mooi om te kijken naar alle nieuwe dieren. Al dat nieuwe leven is zo mooi om te zien!

Misschien zien we elkaar wel een keer op de boerderij! Doe!

Fien.

**HOUVAST
OP SCHOOL**

Aan de leerlingen van groep 3 en 4

Deze brief is voor alle kinderen in Nederland die al eens zijn verhuisd of misschien ooit wel eens gaan verhuizen,

Let op!!! Dat zegt mama ook altijd als ik echt moet luisteren. Dus dat schrijf ik nu ook aan jullie. Met extra veel uitroeptekens. Want dit is belangrijk.

Ik wil jullie iets zeggen voor als jullie ooit gaan verhuizen. Of misschien ben jij nu wel aan het verhuizen. Of ga je het ooit nog een keer doen. Misschien pas als je oud bent. Ik ben ook verhuisd, nu precies 50 dagen geleden. Ik dacht dat verhuizen superstom zou zijn. Toen mijn papa en mama me vertelden dat we weg zouden gaan uit ons oude huis, was ik super boos! Ik ben naar mijn kamer gegaan en heb de deur keihard dichtgegooid. Waarom moesten we weg? Weg bij Timo en Melle en Jesse en Kiano. Weg van meester Jasper en onze voetbalclub! Waarom moesten we opeens ver weg gaan wonen van opa en oma? En hadden ze niet even aan mij kunnen vragen of ik ook wel wilde verhuizen? Maar papa zei dat het moest, 'voor zijn werk'. Ik snapte er helemaal niks van. Ik vond het alleen maar superstom.

Ik heb echt heel veel gehuild, omdat we al ik mijn vriendjes zo zou gaan missen. Ik was ook niet zo aardig voor mama en papa. We hadden veel ruzie met elkaar. Eigenlijk... vond ik alles stom, toen ik hoorde dat we gingen verhuizen.

En nu ben ik dus verhuisd. We wonen nu in een stad, in een mooi huis. Eigenlijk valt het hier best mee. Nu zijn Jim en Gio mijn beste vrienden geworden. Soms komen Timo en Melle nog wel eens op bezoek. Ik mis hen wel, maar ik voel me in ons nieuwe huis nu ook goed. Ik heb er een beetje spijt van dat ik zo boos ben geweest op papa en mama. Het fijnste is eigenlijk dat papa en mama nu meer thuis zijn, omdat ze niet meer zo ver hoeven te rijden naar hun werk. We doen nu leuke dingen na schooltijd. Misschien ga ik nog wel eens sorry zeggen tegen mama en papa. Want verhuizen is eigenlijk wel oké.

Daarom schrijf ik jullie ook. Om jullie te waarschuwen om niet gelijk zo boos te worden, zoals ik voor de verhuizing. Dingen zijn meestal niet zo erg als je denkt. Je bent meestal bang voor iets dat je zelf bedenkt. Dan pieker je en ben je niet blij. En wordt je misschien boos. Dus het wordt vast beter dan je denkt. Je begint opnieuw en dat wordt vast leuk. Je kunt het!

Groeten van Boy.

Aan de leerlingen van groep 5 en 6

Hoi allemaal,

Ik ben Emad, ik kom uit Syrië en ik ben 10 jaar.

Ik ben nu 6 maanden in Nederland en ik ben er trots op dat ik al best goed Nederlands kan praten terwijl papa en mama er nog niet zo veel van kunnen. Papa is al 2 jaar in Nederland, maar hij zegt dat hij het niet kon leren, omdat hij zich zoveel zorgen maakte over mama, mij en mijn 2 zusjes.

Het was niet fijn in Syrië.

We woonden bij mijn oma en opa. Zij moesten voor ons zorgen, terwijl ze veel te weinig geld hadden voor eten. Vaak hadden we maar één keer per dag een bord met rijst en wat groenten. Vlees was te duur. En dan had je ook nog die soldaten en die bommen. Ik wil er niet meer aan denken, eigenlijk.

Ik was erg verdrietig toen. Ik huilde stiekem in mijn bed, zodat mama het niet zag. Ik wilde voor haar een sterke zoon zijn. Maar ik was nog maar 8 toen papa weg ging. Vaak dacht ik; "We komen nooit in Nederland. Ik ga mijn vader nooit meer zien." Maar toen opeens, belde papa. Hij was zo blij, hij huilde zoals ik huilde. We mochten komen!

Die dag in het vliegtuig heb ik mezelf wel tien keer in mijn arm geknepen. Ik was bang dat ik droomde en wakker zou worden in mijn bed in Syrië en dat ik niet echt in het vliegtuig zat.

Maar daar was papa! Op het vliegveld. Hij knuffelde ons helemaal fijn.

En nu ben ik hier en heb ik een leuke school en vriendjes.

We hebben eten en er zijn geen bommen.

Alles is helemaal goed gekomen. We hebben hier een nieuw leven gekregen.

Het enige wat ik mis aan Syrië, zijn opa en oma. Die zie ik nu nog alleen maar via Whatsapp.

Maar toch is het hier veel fijner! Daar voelde ik me bang en verdrietig. Hier voel ik me vrij en blij.

Doei! Emad

Aan de leerlingen van groep 7 en 8

HOUVAST OP SCHOOL

Hoi allemaal,

Ik ben Nadia en ik wil met jullie een stukje delen uit mijn dagboek. periode dat ik heel verdrietig was, omdat ik dacht dat ik me nooit meer gelukkig zou gaan voelen. Maar toch kwam het weer goed. Ik voelde me alsof het allemaal niet meer zo hoefde maar nu ben ik weer blij. Alsof ik opnieuw weer lekker ben gaan leven.

Maandag 23 december 2020

Vandaag is de meest grote rottag uit mijn leven. Ik heb er gewoon geen zin meer in. Geen zin om naar school te gaan, geen zin in kerst dat we zo 'gezellig' met zijn alles moeten vieren. Vandaag is mijn wereld gewoon ingestort. Mijn allerbeste vriend is verhuist. En niet zomaar naar een andere stad in Nederland, nee, hij verhuist naar de andere kant van de wereld. Zijn vader kreeg een baan in Nieuw Zeeland off all places. Ik ken Boris al vanaf de kleuterschool. Onze ouders noemen ons Jip en Janneke omdat we onafscheidelijk zijn. Tot vandaag dus! Ik heb tegen mama gezegd dat ik niet meer beneden kom totdat dat hele kerst gezelligedoe voorbij is. Want ik ben niet gezellig en ik wil niet gezellig. Ik wil niks alleen maar huilen.

Maandag 10 april 2022

Het is Pasen en ik zit op mijn kamer een beetje terug te bladeren in mijn dagboek. Ik denk aan Boris. We hebben net gefacetimed. Doen we bijna elke week, sinds hij verhuisd is naar Nieuw Zeeland. We missen elkaar hoor, maar het leven is ook weer doorgegaan. Ik heb zelfs nu een paar goede vrienden erbij gekregen. Toen Boris weg was, moest ik toch iets... ik kon moeilijk op mijn kamer blijven zitten dat was ik ook wel weer zat na een paar dagen. Eigenlijk heeft het vertrek van Boris er voor gezorgd dat ik open ging staan voor andere vriendschappen. Gek eigenlijk dat ik dat nu kan zien, terwijl ik het echt niet zag zitten toen hij wegging. Als ik het zo teruglees, was ik echt zwaar depri, joh!